

JUBILÆUM

75 år

af 20. september 1924

BOLDKLUBBEN FIX BESTYRELSE

Visti Nielsen.....	formand
Linda Treager.....	kasserer
René Jensen.....	sekretær
Allan Christiansen.....	herrefodbold
Hanne Elm.....	damefodbold
Søren Pedersen.....	ungdomsfodbold
Per Sørensen.....	håndbold
Jan Daugaard.....	badminton

INDHOLD

<i>Alder gør smuk af Visti Nielsen.....</i>	3
<i>Beretning fra en gammel fodboldformand af Keld Berg.....</i>	5
<i>Mod år 2000 af Visti Nielsen.....</i>	8
<i>To drenge fra FIX af Claus Rivers & Benjamin Bloksted.....</i>	11
<i>En gang FIX'er af Per Larsen.....</i>	12
<i>Boldklubben FIX i tre årtier af Peter K. Henningsen.....</i>	15
<i>Mens vi venter på årsskiftet af Hanne Elm.....</i>	17
<i>Håndholdafdelingen igennem de sidste 25 år af Per Sørensen.....</i>	19

Tillykke

Alder gør smuk.....

75 år er ingen alder. Men at beskrive 75 år af Boldklubbens liv vil give historie til et utroligt skrift. Vi har derfor i dette jubilæums-skrift lagt vægt på historie, anekdoter og oplevelser fra de seneste 25 år af klubbens historie. Vi har også rettet blikket frem over – for hvad er 75 gode år, hvis vi ikke bruge vor erfaring til at komme videre.

Som du givet får indtryk af – og som du sikkert allerede ved – er der sket en del i klubben siden vi fejrede 50 års jubilæum.

Dette giver sig til kende i de indlæg som vi har valgt ud til jer. Vi kan ikke komme rundt i alt – men har prøvet at få en repræsentativ indfaldsvinkel til Boldklubben FIX gennem de seneste år.

I løbet af årene har vi måttet træffe nogle valg som har været følelsesmæssige svære, men – også set i bakspejlets klare lys været fornuftsmæssigt rigtige. På det sportslige plan står vi også stærkt. Vi har stadig en klub, der bliver lagt mærke til både i badminton, håndbold og fodbold. Vores allerstærkeste kort har i alle årene været – er det stadig, og skal være det fremover – ungdomsfodbold. Det seneste tal jeg har fra medlemskartoteket er 170 medlemmer - ethundrede og halvfjerds?????

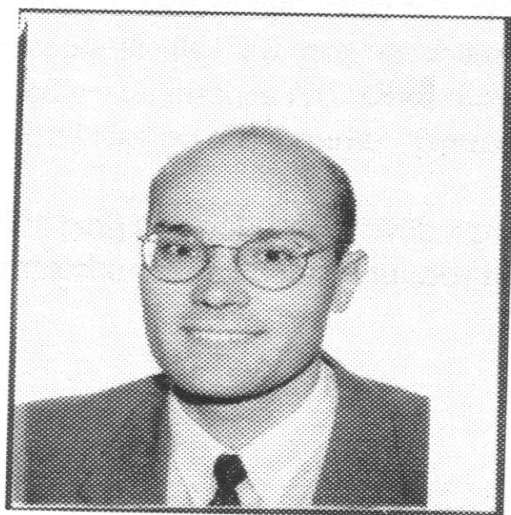
Uagtet dette kunne vor klub ikke overleve 75 år uden den grad af klubånd som du, dine holdkammerater og forældrene til vore unge medlemmer udviser ved jeres gang i klubben.

Vi skal ikke sætte vort lys under en skæppe

I de seneste 25 år har vi udviklet os til at være en stor klub (OBS ikke storklub) – men en stor klub. Jeg har tidligere fortalt på en generalforsamling, at ”plejer” har meldt sig ud af klubben. ”Plejer” er stadig ikke medlem af FIX. Vi kan sagtens prale af at være medlem af FIX både på grund af vore sportslige resultater, sociale arbejde, frivillige indsatser og meget meget mere. **FIX’er vær stolt og vid at du er noget.**

Læs dette dette skrift og jeg er sikker på, at du får et indtryk af hvad der har foregået i vor klub de seneste 25 år.

Visti Nielsen

Beretning fra en gammel fodboldformand

Jeg vil starte med at fortælle hvordan jeg i 1947 kom i forbindelse med Boldklubben FIX.

Jeg var en lille knægt der sammen med de andre drenge fra området omkring Kirkemosen lavede en del drengestreger, omkring FIX's gamle klubhus. Her fik en af klubbens driftige ledere Hans Jørgen Knudsen fat på mig, og fik mig til at interessere mig for fodbold og derved fik mig væk, fra måske begyndende kriminalitet. Jeg begyndte at spille lilleput-fodbold.

Da jeg var 16 år kom jeg på klubbens 1. hold, men det blev ikke til så mange kampe, for jeg var kommet i lære som elektromekaniker, hvor jeg skulle gå på skole om aftenen.

Efter endt læretid kom jeg ind som soldat i Jylland, så jeg så ikke meget til klubben i de år.

Vi skal helt hen til 1961, før jeg var tilbage på 1. holdet, og i de år der nu fulgte skete der en masse i klubben.

I 1963 rykkede FIX 1. hold op i DAI's mesterrække hvor jeg havde den glæde at spille på holdet.

Senere på året var klubben inviteret til Øst Tyskland, til den årlige Østersøuge i Rostock. Vi vandt vores kamp, og her havde jeg den store glæde at blive valgt som kampens bedste spiller og fik overrakt en flot pokal, et dejligt minde for en god sæson.

I 1967 bliver jeg valgt som fodboldformand, og I 1969 tildeles jeg Brønshøj-Husum pokalen.

I 1971 bliver et sort år for Boldklubben Fix. På vores årlige tur til Gedser kører vi galt i vores bil og mister vor sportskammerat Kaj Parly Petersen..

I 1972 beslutter jeg at vi skal udvide fodboldafdelingen med et damehold, men problemet er at DAI ikke har damehold, så vi må, hvor nødtigt vi end vil, starte det under KBU og kalde det Fix United. Jeg havde indkaldt til stiftende møde i klubhuset. På trods af det var en kold vinteraften mødte 32 personer op både unge og lidt ældre, en del fra håndboldafdelingen, som kom for at støtte os, så vi kunne få damefodbold op at stå. Undertegnede blev leder og træner for dameseniorene, og Klaus Bottos og Hans Nielsen for dameyngelingene.

Jeg skal sent glemme dameseniorenes første kamp, det var den 23. april 1972 mod KFUM i Emdrupparken. Nu skal vi lige huske på at mange af disse dameseniorer aldrig, og jeg siger aldrig havde sparket til en bold. Det gik de første 2 mdr. med. Vores taktikmøde før kampen var meget spændt, det var første gang de skulle i rigtig kamp, og jeg havde sagt at modstanderen aldrig måtte komme ned i vores banehalvdel og det lykkedes tildels. Vi vandt kampen, og der var stor jubel i omklædningsrummet og de havde dermed givet mig en dejlig fødselsdagsgave. Holdet sluttede i midten af B rækken.

Jeg får I året 1972 Helmuth Niensens mindepokal på DAI's kongress, en stor ære for mit arbejde I Boldklubben Fix, og det gav en dejlig motivation til at fortsætte det videre arbejde i klubben.

Der forestår er arbejde med 50 år's jubilæet i 1974. Vi – d.v.s. Kjeld Adelgaard, Willy Rasmussen og undertegnede skulle ha' vores jubilæumsskrift igang, og det gik det meste af 1973 med.

Jubilæumsstævnet blev en stor succes.

Ved jubilæumsfesteni 1974 bliver jeg æresmedlem i Fix.

I begyndelsen af 1975 trækker jeg mig som formand i fodboldafdelingen.

I 1975 arbejdede jeg med ungdom, både i DAI og Fix.

I årene 1976-77-78 arbejdede vi med kollektiv ledelse I fodboldafdelingen, bestående af Per Larsen, Hans Nielsen, Klaus Bottos og mig selv.

I 1978 arbejdede jeg med et juniorhold, og vi vandt suverænt Københavns mesterskab, og er klar til DAI Forbundsmesterskaber i Løgstør. Denne tur var for mig og holdet en stor oplevelse. Det var et godt sammentømret hold, der havde en høj disciplin og et godt sammenhold. Vi havde en god tur, og vi blev kun slået af Dalum fra Fyn, og blev nr 2 i mesterrækken.

I 1979 trækker jeg mig tilbage fra Fix. Jeg var i 1976 blevet valgt ind i DAI's Fodbold-dommerklub, som sekretær, og dette arbejde tog mere og mere tid.

I 1981 bliver jeg så valgt til formand i dommerklubben.

Når jeg ser tilbage på de år fra 1947 til 1980, har Boldklubben Fix givet mig alt, - gode kammerater – oplevelser og livsindhold.

De største oplevelser:

1953 – hvor vi får klubhuset på Brønshøj Kirkevej.

1963 – hvor vi vinder oprykningsrækken, og kommer i mesterrækken, og så turen til Østtyskland.

1967 – hvor jeg bliver fodboldformand.

1971 – hvor jeg får Brønshøj-Husum pokalen.

1972 – hvor vi starter damefodbold i Fix, og hvor jeg får Helmut Niensens mindepokal.

1974 – 50 års jubilæet og jubilæumsudskrift udkommer, jeg bliver æresmedlem i Boldklubben Fix.

1976/79 – hvor vi arbejder som kollektiv ledelse, og turen med juniorerne til Løgstør.

1976/79 – at sidde i en effektiv og godt arbejdende Hovedbestyrelse.

Jeg har gentagne gange haft fornøjelsen, at rejse med Fix'er på udvalgte hold, både i Østtyskland og Rusland.

Op til 1993 har jeg fulgt med hver mandag i avisen, om hvordan det gik i Fix...

I 1993 besluttede Fix så, at gå over til KBU, og det er nok den største skuffelse, for en gammel Fix'er og DAI-mand, som mig. Men det er jo flertallet der bestemmer, og jeg vil håbe, at det var det rigtige.

Jeg vil til slut ønske min gamle klub FIX Hjertelig Tillykke med de 75 år, og håbe på lykke, held og fremgang i årene fremover.

Keld Berg
(KB)

Mod år 2000

Vi nærmer os med hastige skridt år 2000. Har vi mod på år 2000??

JA – vi har.

Udfordringer både sportslige, sociale, administrative og ledelsesmæssigt dukker konstant op.

Hvad gør vi for at opnå gode resultat, for at bevare og udvikle kammeratskabet, for at sikre en enkel og smidig drift af klubben.?

Resultaterne skal være vores drivkraft. Resultaterne i vores lille store klub . Det er lettere og sjovere at møde dine holdkammerater, familie, venner, kolleger, når du har vundet.

Vi skal arbejde mod at skabe de bedst mulige rammer for alle i klubben. Dette starter ved dig selv. Klubbens bestyrelsen arbejder ud fra devisen. En boldklub skal have nogle medlemmer (ellers er vi ikke en klub). En boldklub skal have bolde (ellers er vi ikke.). Et hold skal have en træner og/eller en holdleder. Resten er op til dig selv og dit hold.

Afdelingsbestyrelserne skal formidle og udføre bestyrelsens holdninger og skal samtidig være dit tale rør til bestyrelsen.

Enkelt ikke.

Vi skal derfor alle tage et ansvar for at opnå resultater.

Hvad er vores vision?

Vi har et solidt fundament i vores ungdomsafdeling. Efter sigende (og med de nuværende udsigter) skulle år 2000 blive det første år i min tid klubben, at vi har

mulighed at være tilmeldt i alle årgange i ungdomsturneringen. Svagheden ved vores ungdomsafdeling er, at vi alene har fodboldspillere. Vor håndbold- badmintonafdeling lider af, at de haltider vi får stillet til rådighed ikke er "børnevenlige".

Vision er at fastholde de unge FIX'ere, således at vi til vores seniorhold - og senere old-boys hold – skal være selvforsynende. Vi får derved mennesker, som fortsat kan levere sportlige resultater, som kender hinanden, FIX-ånden, og som vil sikre at FIX er FIX.

Er drømmen realistisk?

"FIX drømmer om nyt klubhus" var budskabet i en artikel som Jyllands Postens Peter Rosendal bragte i efteråret 1998 efter et besøg i klubben. Artiklen var et led i en temaserie om Københavns Kommunes brug af midler til idræt i København. Artiklen blev bragt få dage før Borgerrepræsentationen behandlede den idrætspolitiske redegørelse.

Vi har en stor udfordring med at skabe rammerne – her klubhus – der faktisk dækker vort behov.

Fakta er, at vi ikke selv har økonomi til at bygge et klubhus. Drømmen er derfor alene realistisk, hvis vi kan komme i et samarbejde med andre interessenter. Vi skal derfor i bestyrelsen opsøge yderligere interessenter. Forudsætningen for et samarbejde (for eksempel om økonomi, brug etc) er – efter min opfattelse – at det skal være FIX. der er omdrejningspunktet.

Drømmen lever – men vi må have tålmodighed.

Boldklubben FIX er parat til de næste 75 år

Visti Nielsen

Boldklubben Fix

Vi er to drenge fra BK Fix's drenge afdeling (Claus og Benjamin), der er blevet bedt om at skrive et stykke om fix.

Fix er ikke en stor boldklub, og har derfor ikke de største arealer at kunne spille på. Men alligevel trækker klubben mange spillere på grund af det gode kammeratskab. Hvert år bliver der arrangeret en tur til udlandet. Sidste år var vi i Holland (Amsterdam), og i år var vi i Ungarn (Balatonsøen) hvor vi havde det rigtigt hyggeligt.

Det eneste vi ikke synes så godt om er noget omkring træningen f.eks. at der bliver lallet for meget rundt til træning, og vi ved godt at vi selv er med i det. Men vi synes at der skal stå en af de 3 trænere vi har og kigge på hver gang så han kan stoppe det når det bliver for meget.

Personligt kan vi godt lide at gå i Fix pga. det gode kammeratskab.

Skrevet af

Claus Rivers og

Benjamin Bloksted

Én gang Fix'er altid Fix'er.

Der var engang.....Dette kunne godt være et eventyr.

For mange år siden i 1973 ville min søn Flemming og genboens søn Visti gerne begynde at spille fodbold og da vi boede i Brønshøj, var der to valg nemlig Brønshøj Boldklub eller Fix på Brønshøj Kirkevej. Da vi boede lige ved Brønshøj Torv blev det Fix. Som den stolte far ville jeg gerne overvære træningen af poderne, der dengang var omkring 6-7 år. Da jeg kom til træningen den første gang, så jeg en ualmindeligt vellidt træner rende rundt med over 30 unger. Det foregikovre på den anden siden af vejen, for på kampbanen måtte man jo ikke træne. Træneren hed Svend også kaldet "Svend etben". Han gjorde hvad han kunne for at få det til at fungere, men med over 30 unger lignede det nærmest kaos. Efter træningen spurgte jeg Svend, om jeg fremover skulle hjælpe ham. Det tilbud tog han imod.

Det blev starten på en for mig, og forhåbentlig også drengene, pragtfuld tid. Svend og jeg trænede i lang tid de mindste i Fix, senere faldt Svend fra og så havde jeg putterne alene. Visti's far, Bent, meldte sig også under Fix-fanerne og så delte vi de små op i 2 grupper, hvor de største (og bedste) blev til 1. lilleput, dem fik Bent, medens jeg trænede resten, dem kaldte vi 2. lilleput.

Hvad var så en 2. lilleput? Der var en lille dreng, der kom med sin far eller mor og spurgte om han måtte være med. Vi sagde ja og drengen prøvede så om det var noget for ham. Hvis det viste sig, at han syntes om at spille, blev han meldt ind i Fix. Hvis han ikke faldt til, sagde vi pænt tak for denne gang og velkommen en anden gang. Det siger sig selv, at træningen af sådan en flok at smådreng blev mere leg end træning, men hvad vi var Fix'ere og vi havde røde trøjer på. Vi var heldige, at få

fat i en del fodboldstøvler, dels ved foræringer, når drengene voksede fra støvlerne og dels ved, at vi på derby-dagen på Charlottelund Travbane samlede flasker. Her sendte vi et par hold ud og som betaling fik vi 20 par nye støvler og nogle penge til klubben. Disse 20 par støvler dannede grundstammen i en byttecentral. Nye medlemmer kunne få et par støvler og andre, hvis fødder var blevet lidt større end sidste år, kunne bytte sig til et par større støvler.

Dengang spillede Fix i DAI (Dansk Arbejder Idræt) og da Fix i denne organisation havde den største ungdomsafdeling, kom vore spillere på mange ture både som klubhold og som spillere på udvalgte hold. Der var ture både til ind- og udland, men mest husker jeg Forbundsmesterskaberne, der mange gange blev holdt i Løgstør. Her mødtes de bedste hold fra Jylland, Fyn og København. København tabte for det meste for i Jylland og på Fyn var det de store divisionsklubber, der foruden at være tilsluttet de lokale unioner også var tilsluttet DAI, medens Københavnerholdene kun måtte være tilsluttet DAI. Nå - men blæse være med resultaterne, vi havde nogle fantastiske ture med al den ballade og natteuro, der skal være på sådanne ture. Jeg tror de fleste Fix'ere tænker tilbage på disse ture med stor glæde.

I den hjemlige turnering hærgede Fix'erne og vi vandt rub og stub, måske lige bortset fra mine 2. lilleputtere. Da Fix var den eneste klub, i DAI, der havde 2 lilleputhold, mødte vore små 2. lilleputter 1. holdene fra de andre klubber, så her lærte drengene at tabe. Det kunne godt være med 2-cifrede måltal til modstanderne, men så var det om at bevare humøret og optimismen, for som drengene sagde "når vi bliver 1. lilleputter, så skal vi nok ordne jer". Det var ikke så sjældent, at selvom vi havde tabt stort, sang vi på vejen hjem, man kan jo kun gøre sit bedste.

Og hvad med forældrene til 2. lilleputterne, der uge efter uge enten hjemme eller ude skulle se deres drenge tabe og tabe. Disse forældre stod hver eneste uge parat til, med deres privatbiler, at køre drengene til udekampe - ja en overgang var det nødvendigt at rationere transporterne, således " i denne uge må du godt få lov til at hjælpe med at køre drengene".

Når man først er kommet ind som leder i Fix griber det om sig. Der skulle udarbejdes licenser og opkræves kontingenter, holdes øje med træningstimerne og meget mere. Så lige pludselig var jeg blevet klubbens ungdomsleder. Dette arbejde gjorde, at jeg ligesom mange andre frivillige klubledere brugte mere og mere tid på Fix. Træning 2 gange om ugen, kampe i weekenden og så alt det administrative. Lige pludselig blev det for meget og jeg måtte sige stop..... Men nu kommer det aller glædeligste, hvem stod klar til at tage over? Disse små poder, jeg havde løbet rundt med i mosen, var vokset op og havde nu lyst og var parate til at yde noget for Fix. I dag styres en stor del af klubben af disse drenge, der med hud og hår er Fix'ere og når jeg en sjælden gang går ud og ser en Fix- kamp, bliver der stadig fra spillerne råbt "hej Per, hvordan går det" og det er dejligt.

Tillykke med jubilæet.

En efterhånden gammel Fix'er
Per Larsen
med tak for mange gode år

Boldklubben FIX i tre årtier

af Peter K. Henningsen

Da jeg som 6-årig, med min far i hånden, meldte mig under klubbens faner, havde klubben endnu ikke fejret sit 50-års jubilæum. Nu næsten tredive år efter, er klubben stadig ikke sluppet af med mig. Dette selvom jeg ved gennemsyn af jubilæumsskriftet fra dengang, med "skræk" må konstatere, at vist kun Visti og jeg stadig spiller herreseniorfodbold.

Jeg kan i øvrigt indskyde, og måske berolige jer "unge" spillere med, at jeg forventer at stoppe medens jeg stadig er på toppen af min karriere. I "unge" må så bare håbe at jeg engang når derop!

Det var med ovenstående som begrundelse at jeg blev forespurgt om, jeg ikke ville bidrage til dette skrift, med et par anekdoter fra den tid jeg har oplevet i Boldklubben FIX. Jeg har derfor i det efterfølgende forsøgt at beskrive mine op-levelser med Boldklubben FIX, ikke i mere eller mindre indforståede detaljer, men derimod i mere generelle vendinger. Herunder måske at opnå at forklare, også for mig selv, hvad det er der gør FIX til noget særligt, og hvorfor i alverden jeg har været medlem af Boldklubben FIX i så lang tid.

Dengang i 70'erne, som i dag, blev klubben "båret" af frivillig arbejde, herunder ikke mindst ungdomsledere/-trænere. Fra min tid kan jeg nævne Svend "Etben", Frank Lassen, Johnny Lassen, Bent Nielsen, Per Larsen, Jan Vigger, Per Vigger, Arne Juel, "Øller" (håndbold) og sikkert flere. Alle trænere eller ledere, der på hver sin måde, har været med til at udvikle en flok unge mennesker, heriblandt mig.

Med disse har jeg deltaget i et utal af fodboldture, med hvilke jeg som tidligere nævnt ikke skal trætte med detaljer. Jeg vil blot håbe, at turene for de nye FIX'ere, vil give dem ligeså mange gode oplevelser, som vi fik dengang. Jeg behøver bare nævne turene til Løgstør og jeg vil garantere at spillere fra dengang, vil indtage en let drømmende attitude, med et smil på læben.

Jeg er derfor som FIX 'er glad for at kunne konstatere stadig medlemstilgang i vores ungdomsafdeling, hvilket jeg tolker som en understregning af, at ånden fra dengang er intakt.

Min tid som seniorspiller i Boldklubben FIX har, ligesom en af klubbens kendetegn, sportsligt budt på op- og nedture. Onde tunger påstår endda ,at jeg ikke har været i træning siden jeg var 25. Klubben har derfor heldigvis, i min tid mønstret op til 5 herreseniorhold. Dette har givet/ giver mig og andre mulighed for, at spille fodbold på et niveau som man har ambitioner og/eller evner til. I de seneste år har klubben dog, bl.a. medført af klubhusets kapacitet, valgt at begrænse antallet af tilmeldte herreseniorhold til tre.

Som man måske fornemmer har min personlige vægtning, af de efter min mening tre primære årsager til at spille fodbold, i takt med min alder, ændret sig fra store fodboldmæssige ambitioner , henover "3. halvleg" som den primære årsag, til at ende som et (måske forgæves) forsøg på at "vedligeholde". Enhver der har oplevet mig på en fodboldbane, ved dog, at ønsket om at vinde, stadig er højt prioriteret.

I største delen af min seniortid spillede FIX i DAI, hvorigennem FIX opnåede en slags stjernestatus. Dette forstået på den måde, at FIX ret beset var blevet vant til "bare" at kunne vinde kreds-, pokal- og efterhånden også forbundsmesterskab. Det var som "gammel" FIX 'er derfor med en vis frygt for styrken af FIX – ånden, da FIX i stedet tilmeldte sig KBU. Frygten viste sig dog ubegrundet, i det ånden stadig er intakt, selvom FIX sportsligt nu har fået rigeligt at se til. Og jeg er ikke i tvivl om, at FIX indenfor de næste år vil få opfyldt det sportslige mål, at få 1. holdet i serie 1. Og skulle det ske i jubilæumsåret ville det jo være helt perfekt!

Afslutningsvis vil jeg blot ønske FIX tillykke med sit 75-års jubilæum og konstatere at

FIX – ånden består endnu! PAS PÅ DEN !!

Mens vi venter på årtusindskiftet!

I disse tider hvor man har så travlt med at se tilbage på det sidste århundrede, kunne det vel også være på sin plads at tænke på hvorfor det var Boldklubben FIX der blev tilholdsstedet for det meste af ens fritid både som teenager og voksen. Nogle vil nok allerede her stoppe op og tænke; "hun bliver da aldrig voksen"!, - og måske har de ret? For det er nok her jeg ser den største fordel - FIX giver een plads til at være sig selv og der må have været plads nok!

Som pigespiller i FIX United er der ikke meget at huske, vi vandt og tabte men alle så op til de store hvor af en enkelt stadig er at finde på holdet. Så meget større har de altså alligevel ikke været.

Det kan nok siges om mange klubber, alle synes at de hver især har gode egenskaber og mange kvaliteter. Sådant er det også med FIX, hvorfor skifte til en anden klub bare for at spille håndbold når man nu også kan gøre det i FIX.

Så af sted til håndbold i Hyltebjerg hallen – igen den samme ånd, og mange kampe – alle sammen på Amager kl. 8.30!

Med håndbold lærte jeg at tage til turneringer, hjemme som i udlandet. Bare tiden i bussen er jo lærerig, hvor mange kan f.eks. skifte hjul på en bus på en tysk motorvej?

Mange af dem man kendte fra fodbold var også i håndbold afdelingen og det giver et andet tilhørsforhold til klubben. Nu hvor tiden ikke tillader at passe sin håndboldtræning er det svært at holde sig ajour, det kunne være godt med fælles faciliteter hvor man kunne mødes efter træning og kamp.

Min første træningslejr med fodbold var til London i 1979 - i år gik den til St. Heddinge!

I London var vores største sportslige udfoldelse at holde styr på hinanden på båden derover, derefter at finde ud til det sted vi skulle møde "Tolmers damehold". Vi vandt i øvrigt ret stort og der var te og kager efter kampen.

Netop med træningslejren har der været en stor udvikling gennem de sidste år. Vi har rent faktisk brugt hele weekenden på at træne, spille og opstille mål for holdet, hinanden og sæsonen. Det har for mange nye været en god indgangsvinkel til holdet, og en god base at bygge videre på når det ser sort ud i løbet af sæsonen. At der så alligevel er tid til socialt samvær, bidrager kun til sjove oplevelser og episoder der kan og bliver brugt imod een!

Hvad er det egentlig så der får een til at tage af sted to til tre gange om ugen i sol, regn, frost og blæst, ærligt talt det er vel ikke helt til at sige.

Men den udvikling der har været i damefodbold de sidste 20 år er da klart en motivation, kammeratskabet og klubånden er også vigtige faktorer, selvfølgelig og allervigtigst skal man jo syntes at det er sjovt !

Damefodbold i Boldklubben FIX har gennem de sidste 10 år vendt udviklingen fra at være et telefonhold til at have 20 potentielle spillere at vælge mellem. Det gør det sjovt at træne når man kan spille 9 mod 9, og med den udvikling kan man jo godt snart trække sig tilbage og spille 7-mands med alle de rutinerede fra dengang vi startede!

Jeg håber at udviklingen kan fortsætte, at klubben hele tiden kan tiltrække og fastholde nye spillere så der sker en naturlig udvikling med klubben, trænere og dens ledere. Det ville jo ikke gøre noget at denne udvikling kom til at foregå i et moderne klubhus med gode bade og omklædnings faciliteter, gerne nede for enden på hjørnet af Brh. Kirkevej og Pilesvinget.

Håndboldafdelingen igennem de sidste 25 år.

Per Sørensen
Formand.
Valgt igen 1999.

Det er med en blandet følelse jeg sidder her nu og skal berette om hvordan det er gået for håndboldafdelingen. Jeg har haft en stor indflydelse på hvordan udviklingen har formet sig i den periode som der er gået siden vi holdt 50 års jubilæum.

Jeg kom ind i klubben i 1968 - 69 som drenge - junior spiller. Den gang havde man en ungdomsafdeling som trænede på Rødkildeskolen i Vanløse og senere på Voldparkens skole. Da jeg rykkede op som seniorspiller var man flyttet ned i Hyltebjerghallen da denne startede i 1971. Og her har vi så været siden med træning om torsdagen. Her kom så det første chok for en ny oprykket ungdomsspiller. Man skulle lige pludselig kæmpe for at komme på hold dette var jo noget man bare var som ungdomsspiller, da vi kun havde et hold den gang i drenge og pige rækkerne. Dette skete i 1973 året før klubben havde 50 års jubilæum. Vi var en gruppe unge drenge som startede som senior samtidig men i dag er der ingen af dem tilbage ud over mig.

Der gik ikke mange år, før vi unge skulle "lære", at for at holdene kunne komme ud at spille om søndagen skulle der sættes hold. Til dette havde man et spilleudvalg. Jeg kom ind i dette, for de unge skulle også være med til denne del af arbejdet i klubben. Vi havde så vidt jeg husker 4 herre hold og 3 dame hold. Det var jo også rimelig nemt at sætte holdene, men man skulle også sørge for at få de nye medlemmer meldt ind i klubben når der kom nogle og få dem tilmeldt i **DAI**, for

Beretning fra en gammel fodboldformand

Jeg vil starte med at fortælle hvordan jeg i 1947 kom i forbindelse med Boldklubben FIX.

Jeg var en lille knægt der sammen med de andre drenge fra området omkring Kirkemosen lavede en del drengestreger, omkring FIX 's gamle klubhus. Her fik en af klubbens driftige ledere Hans Jørgen Knudsen fat på mig, og fik mig til at interessere mig for fodbold og derved fik mig væk, fra måske begyndende kriminalitet. Jeg begyndte at spille lilleput-fodbold.

Da jeg var 16 år kom jeg på klubbens 1. hold, men det blev ikke til så mange kampe, for jeg var kommet i lære som elektromekaniker, hvor jeg skulle gå på skole om aftenen.

Efter endt læretid kom jeg ind som soldat i Jylland, så jeg så ikke meget til klubben i de år.

Vi skal helt hen til 1961, før jeg var tilbage på 1. holdet, og i de år der nu fulgte skete der en masse i klubben.

I 1963 rykkede FIX 1. hold op i DAI's mesterrække hvor jeg havde den glæde at spille på holdet.

Senere på året var klubben inviteret til Øst Tyskland, til den årlige Østersøuge i Rostock. Vi vandt vores kamp, og her havde jeg den store glæde at blive valgt som kampens bedste spiller og fik overrakt en flot pokal, et dejligt minde for en god sæson.

skulle bruge på trøjerne, skulle man have op på et årsmøde i DAI for at vedtage at man ville følge de regler som forelå under DHF om at bruge numre op til 20 i stedet for til 12, som man ellers gjorde under DAI. Da man som i en årrække havde sloges med sådanne problemer tog man sig sammen og blev enige om i håndboldafdelingen, at nu ville man ikke længere bruge tid og energi på DAI. Hvor efter man meddelte dem, at vi flyttede over i KHF.

De sportslige ambitioner har det ikke skortet på. Man har nok haft større mål end man har kunnet opnå med de hold som der var. Dette har da også givet nogle skægge oplevelser i tidens løb. Engang havde man ikke tid til at få overrakt pokalen for at have vundet en række under DAI, da man skulle ud i en anden hal og spille den næste kamp under KHF, så flere af spillerne måtte vi ud og hente ved bilerne, da de var ved at køre. En anden gang havde vi spillet 3 kampe mod NK om at blive nr. 1 i rækken og alle 3 var endt uafgjort, så vi kunne ikke selv af gøre om vi skulle rykke direkte op eller spille om dette, så da NK spillede deres sidste kamp spillede vi en kamp i DAI, men havde dog en stafet ude i Nørrebrohallen som så skulle komme til Valbyhallen med resultatet om hvordan det var gået. Man var blevet enige om at det først skulle oplyses når den kamp man spillede var færdig, men et eller andet gik galt fordi lige pludselig var resultatet kommet ind på banen. Alle stoppede med at spille og begyndte at juble mens modstanderne var i angreb. De blev noget overrasket over vores adfærd.

Vi har også fået lavet et julestævne der nu er blevet en fast del af vores program hver år. Dette en nu omkring det 10' ende der i år skal løbe af stablen. De første år hvor vi stadig var med i DAI havde i dommer her til at dække cirka halvdelen af KHF til den anden del, men i dag har vi kun dommer fra KHF. DAI har dog ikke glemt os og vi heller ikke dem. Så det der så ud som en kedelige udgang på et godt samarbejde i alle de mange år før vi skiltes, ser nu ud til at vi igen kan tale sammen. DAI er begyndt at

lave nogle stævner hvor vi deltager med diverse hold i forskellige rækker og møder nogle af de gamle vi kendte fra før vi stoppede i DAI.

Men skal vi overleve som en klub med håndbold kræver det at vi alle står sammen og hjælper hinanden med at få fremgang til klubben igen. Dette gøres ikke ved at man snakker i krogene for det løser ikke de problemer der er. Kom hellere til dem der har ansvaret og hjælp dem at løse disse problemer da det er det vi alle er bedst tjent med. Dette er ikke for at være negativ men for at være konstruktiv. Vi har et hårdt arbejde foran os med at rette afdelingen op vi så nu alle helst at klubben blev 100 års med alle de nuværende aktiviteter.

Der skal herfra lyde en tak til alle de mennesker, som i alle de mange år har lagt et stort stykke arbejde i at få dette til at fungere. Man skal huske på at der altid vil være op nedgangs tider, men det gøre det mere spændende at være med i arbejdet.

Billede af showhold til sommerstævnet 1983

PL's drenge

1. HOLD

OLDBOYS

